

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobců: a) **Společenství vlastníků domu Jihlavská 525**, IČO: 264 57 679, se sídlem Praha 4-Michle, Jihlavská 525/68, b) **Dvojdům, s.r.o.**, IČO: 485 89 331, se sídlem Praha 4-Michle, Jihlavská 509/48, c) **Bytové družstvo "Pod Dálnicí 1282"**, IČO: 267 10 005, se sídlem Praha 4, Pod Dálnicí 1282/1, d) **Mgr. A. R.**, bytem Praha 4-Michle, Jihlavská 523/64, všichni zast. JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou v Praze 2, Lazarská 13/8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti: 1) **Centrum Kačerov s.r.o.**, IČO: 272 49 841, se sídlem Praha 8-Karlín, Rohanské nábřeží 671/15, zast. JUDr. Milenou Hegenbartovou, advokátkou v Praze 1, Perlová 371/5, 2) **Porr a.s.**, IČO: 430 05 560, se sídlem Praha 10-Strašnice, Dubečská 3238/36, zast. JUDr. Kateřinou Jeráčkovou, advokátkou v Praze 4, Branická 128/17, jako osob zúčastněných na řízení, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013 sp. zn. S-MHMP 73799/2013/OST/Ca/Čv, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, sp. zn. S-MHMP 73799/2013/OST/Ca/Čv (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání směřující proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 21. 11. 2012 č.j. P4/099155/12/OST/SMID, sp. zn. P4/063740/12/OST/SMID (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“ nebo též „*stavební povolení*“) a kterým bylo toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Zároveň navrhuje, aby Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušil i toto prvostupňové rozhodnutí.

Prvostupňovým rozhodnutím byla podle ust. § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), povolena stavba „Administrativní centrum Kačerov“, umístěná mezi ulicemi Jihlavská a 5. května v Praze 4 na pozemcích parc. č. 159, 225/1, 3275/6, 3275/9, 3302, 3308 a 3309, v k. ú. Michle, a to včetně přeložky veřejného osvětlení, pěší komunikace podél objektu, ramp, schodišť a zpevněných ploch pro přístup do objektu.

Žalobci *zprv*é namítají, že stavební povolení bylo vydáno, aniž by byly vyřešeny vlivy stavby a jejího provozu na životní prostředí, a že nezákonně posunuje řešení hlukové situace v ulici pod Dálnicí a nárůstu automobilového provozu v ulici Bítovská a Jihlavská až do fáze realizace stavby a řízení o udělení kolaudačního souhlasu. Stavba samotná a její projektové řešení, nikoli jen její umístění, podle žalobců nepřipustně zvýší imise hluku a imise znečišťující ovzduší. Odvolacímu orgánu (roz. Magistrátu hl. m. Prahy) pak žalobci v podstatě vytkli, že své rozhodnutí opřel o závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví (to potvrdilo závazné stanovisko Hygienické stanice s tím, že akustické studie nevykazují nedostatky a předkládají dostatečné informace o předpokládané budoucí akustické situaci v okolí záměru) a že konstatoval, že je tímto stanoviskem vázán a není oprávněn vyzývat zpracovatele akustické studie k doplnění údajů, z nichž vycházel.

Zadruhé žalobci namítají, že stavební povolení i napadené rozhodnutí porušují jejich práva na zdravé životní prostředí a na zajištění pohody bydlení. Jsou si vědomi, že ve stavebním řízení nelze uplatnit námitky, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení (proto jeden ze žalobců podal žalobu směřující i proti územnímu rozhodnutí), nicméně napadená stavba narušuje životní prostředí nejen svým umístěním, ale i svým projektovým řešením, což je otázka posuzovaná ve stavebním řízení. V této souvislosti mají žalobci uvedení pod písmeny a) až c) za to, že odepření jejich účasti ve stavebním řízení, když nedostatek plné moci je vadou, která může být na výzvu příslušného orgánu odstraněna, je neopodstatněné. Skutečnost, že (později doložená) plná moc byla datována až po zahájení řízení, podle žalobců na shora uvedeném nic nemění.

Dále žalobci namítají, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval všemi odvolacími námitkami, konkrétně námitkou zvýšení imisí hluku odrazem od fasády budovy, k níž bylo vydáno stavební povolení, a námitkou týkající se závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví. K tomu žalobci uvádějí, že z podkladů obsažených ve správním spise (konkrétně z akustické studie) nelze vyvodit závěr, že bude docházet pouze k nehodnotitelnému nárůstu hluku (údaje o členitosti a plasticitě fasády v dokumentaci pro vydání stavebního povolení chybějí). V této souvislosti žalobci uvádějí, že i tzv. nehodnotitelný hluk je zvýšením hlukové zátěže a poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „*NSS*“) ve věci sp.zn. 1 As 135/2011, neboť napadená stavba je umístěována do vysoce nadlimitně zatíženého prostředí.

Žalobci dále uvádějí, že žalovaný mohl a měl vyzvat zpracovatele akustické studie k doplnění údajů, ze kterých údajů zpracovatel této studie při jejím zpracování vycházel (a tím ověřit věrohodnost akustické studie); tímto postupem žalovaný ze sebe učinil pouhého sběratele stanovisek dotčených orgánů a rezignoval na svoji roli jako garanta zákonnosti územního a stavebního řízení. Žalobci tak mají za to, že žalovaný měl ověřit skutečné dopady stavby na imise hluku.

Zatřetí žalobci v další žalobní námitce uvádějí, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť stanoví nepřezkoumatelnou podmínku rozdělení kapacity dopravního

připojení. Podle názoru žalobců splnění této podmínky nelze ověřit před vydáním kolaudačního souhlasu, ale až v době provozu budovy. Navíc ani v průběhu provozu budovy nelze zaručit, že bude tento poměr zachován a nedojde k dalším vjezdům a výjezdům z ulice Jihlavská. Žalovaný přitom podle názoru žalobců vycházel ve svých závěrech z nesprávného počtu vjezdů a výjezdů (kdy se řídil obrátkovostí, kterou uvedl stavebník, tedy 1.5, ačkoli TSK počítala s obrátkovostí 2.06), tímto vznikl mylný dojem, že dopravní napojení budovy (objektu) bude pouze minimálně ovlivňovat stávající obytnou zástavbu emisemi hluku a prachu. Žalobci v tomto ohledu též namítají, že rozptylová plocha před vstupem do budovy z ulice Jihlavská je nedostatečná. Žalobci dále dodávají, že již v současné době je průjezd hasičských vozů ulicí Jihlavská znemožněn (kvůli vysokému počtu zaparkovaných automobilů).

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný předně uvádí, že žalobní námitky žalobce uplatnil, nebo měl uplatnit již v územním řízení, s tím, že podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které mohly být uplatněny již při územním řízení, nepřihlíží. Námitka žalobců týkající se nadlimitního zatížení prostředí, resp. imisí hluku, přitom byla uplatněna již v územním řízení, o čemž svědčí rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012 sp. zn. S-MHMP 23670/2012/OST.

K dalším námitkám žaloby žalovaný uvádí, že výtku, že v ulici Jihlavská je již nyní znemožněn přístup hasičských vozů, je podle názoru žalovaného bezpředmětná, neboť Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy se k uvažované stavbě vyjádřil kladně. Dále je podle žalovaného zajištěn poměr vjezdů a výjezdů z budovy z třídy 5. května a z ulice Jihlavská (90:10) tím, že převážné většině nájemců předmětné budovy bude umožněn vjezd a výjezd pouze z třídy 5. května (v ulici Jihlavská tak bude nárůst dopravy minimální). Zda je stanovený poměr (90:10) skutečně zachován, bude správní orgán prvního stupně prověřovat před vydáním kolaudačního souhlasu.

Ke stavebnímu záměru se vyjádřily všechny dotčené orgány. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že projektová dokumentace stavby splňuje všechny požadavky kladené na ni právními předpisy, včetně předpisů zabývajících se ochranou životního prostředí.

Závěrem s odkazem na ustanovení § 149 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), žalovaný uvádí, že žalovaný nebyl oprávněn přezkoumávat závazná stanoviska dotčených orgánů. Navrhuje pak podanou žalobu zamítnout.

K podané žalobě se rovněž vyjádřila osoba zúčastněná na řízení sub 1). V podaném vyjádření nejprve namítá, že žalobci a) až c) nejsou aktivně legitimovaní k podání žaloby, neboť právnícké osobě nenáleží právo na příznivé životní prostředí, které ze své podstaty může náležet pouze osobám fyzickým. Žalobce a), který je společenstvím vlastníků jednotek, navíc nezastupuje jednotlivé vlastníky, ale jedná jejich jménem ve věcech společných částí domu, nemůže vykonávat ani hájit vlastnická práva vlastníků jednotek. Poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 282/97, že ústavní právo na příznivé životní prostředí nelze vztahovat na právnícké osoby. Dále osoba zúčastněná na řízení namítá, že žaloba nebyla podána včas, neboť byla podána k nepřislušnému soudu, neboť byla podána na pracoviště Spálená Městského soudu v Praze, namísto na pracovišti Hybernská.

Pokud jde o vyjádření k obsahu žaloby, osoba zúčastněná na řízení sub 1), že žaloba neobsahuje výslovně konkrétní žalobní body a žalobci opakují na více místech stejná tvrzení,

což prohlubuje její nesrozumitelnost, a černobíle opakují svá předchozí tvrzení, aniž by brali v úvahu, že se jimi již správní orgány zabývaly. Neuvádějí, v jakém vztahu jsou tvrzené skutečnosti k porušení jejich práv.

První žalobní námitku považuje tato osoba zúčastněná na řízení za nepravdivou, neboť žalobci byli účastníky stavebního řízení, stejně jako byli účastníci odvolacího řízení – o tomto svědčí mimo jiné i napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný o odvolacích námitkách těchto žalobců žalovaný rozhodl věcně.

K další námitce, týkající se hlukové situace, osoba zúčastněná na řízení uvádí, že otázka hluku se posuzovala ve stavebním řízení stejně jako v územním řízení a byla předmětem odborného řešení. Otázka vlivu stavby na životní prostředí včetně hlukové situace se posuzovala v průběhu všech řízení a byla i předmětem posuzování a stanoviska EIA. Stanovisko EIA bylo přezkoumáno na základě podnětu žalobců Ministerstvem životního prostředí (bylo shledáno v souladu se zákonem). Dále žalobci podali námitky z důvodů imisí hluku v rámci územního řízení o umístění stavby, stejné námitky tvořily i odvolací důvody proti územnímu rozhodnutí (přičemž správní orgány žalobcům nevyhověli). Zároveň bylo k návrhu žalobců přezkoumáno (pro účely územního řízení) i závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, aniž by bylo shledáno pochybení. Stejně námitky týkající se hluku žalobci vznesli i v rámci stavebního řízení, kde byly tyto shledány jako nepřípustné, neboť již byly předmětem územního rozhodování. Tytéž námitky pak tvořily odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž žalovaný se s těmito námitkami opět zabýval. Zároveň došlo z popudu žalobců k přezkumu závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 17. 8. 2012, přičemž i toto závazné stanovisko bylo potvrzeno Ministerstvem zdravotnictví. S ohledem na shora uvedené má osoba zúčastněná na řízení za to, že otázkou hluku se správní orgány opakovaně zabývaly a vždy dospěly ke stejným závěrům, tedy, že navrhovaná stavba je v souladu s právními předpisy. Žalobci opakovaně vznášejí tytéž námitky, přičemž tyto námitky jsou ve stavebním řízení již nepřípustné.

K otázce pohltivosti zvuku fasády osoba zúčastněná na řízení uvádí, že na základě požadavku Hygienické stanice hl. m. Prahy, který byl vznesen v územním řízení a byl promítnut též do územního rozhodnutí, proběhlo laboratorní měření navrhované fasády (za tímto účelem byly speciálně vyrobeny vzorky navrhované fasády) z hlediska zvukové pohltivosti, přičemž z tohoto měření vyplynulo, že navrhovaná fasáda splňuje nejvyšší třídu pohltivosti A. Na základě tohoto měření byla vypracována akustická studie. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení jsou tak závěry žalobců zpochybňující věrohodnost měření naprosto neopodstatněné. Posudkem, který žalobci předložili, se zabývalo jak Ministerstvo zdravotnictví (v rámci přezkumu závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy), tak i stavební úřad, přičemž oba tyto správní orgány došli k závěru, že tvrzení obsažená v tomto stanovisku nejsou důvodná. Zamýšlené zpracování fasády je zřejmé z projektové dokumentace.

Dále osoba zúčastněná na řízení uvádí, že z akustické studie vyplývá, že stavba nemá (nebude mít) vliv na nárůst akustického tlaku A (hluku) u žalobců a), b) a d), přičemž u nich dojde naopak ke zlepšení hlukové situace. Hluk se zvýší pouze u žalobce c), přičemž tento bude pouze minimální, prakticky nerozpoznatelný (zvýšení o 0,1-0,4 dB), a to s odkazem na § 20 odst. 4 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, dle kterého nelze považovat za hodnotitelnou změnu rozdíl pohybující se v rozmezí 0,1-0,9 dB. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení připomíná, že hlukovou zátěž nelze vypočítávat prostým sčítáním zdrojů hluku. Navíc zamýšlená stavba bude též sloužit jako

hluková bariéra, která odcloní obytnou zástavbu od nežádoucích vlivů ulice 5. května; na daný případ tak nelze aplikovat závěry NSS prezentované v rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 135/2011.

Osoba zúčastněná k otázce hluku uzavírá, že pokud jsou splněny podmínky pro vydání stavebního povolení, stavební úřad není oprávněn žádost o vydání stavebního povolení zamítnout. Opačný postup by byl v rozporu s právními předpisy. Složitě imisní poměry přitom nejsou důvodem pro zamítnutí této žádosti, neboť otázka imisí není předmětem stavebního řízení, ale řízení územního.

K poslední žalobní námitce osoba zúčastněná na řízení uvádí, že řešení rozptylových ploch zamýšlené stavby je v souladu s § 10 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, stejně jako s dalšími právními předpisy. Ohledně poměru vjezdů a výjezdů z třídy 5. května a z ulice Jihlavská osoba zúčastněná uvádí (stejně jako žalovaný), že toto je (bude) řešeno tím způsobem, že převážná část nájemců budovy bude moci vjíždět i vyjíždět z této budovy pouze na třídu 5. května, nikoli do ulice Jihlavská.

Závěrem osoba zúčastněná na řízení uvádí, že výstavba stavby je v souladu s veřejným zájmem, neboť tato stavba plní funkci hlukové bariéry, čímž slouží k ochraně veřejného zájmu, kterým je ochrana před nepříznivými vlivy hluku. Navrhuje podanou žalobu zamítnout.

K vyjádření žalovaného a k vyjádření osoby zúčastněné na řízení podal žalobce repliku dne 6. 8. 2013. V této replice žalobci v podstatě zopakovali tvá žalobní tvrzení. Dále žalobci v podané replice uvedli, že žalobci a) až c) jsou aktivně legitimovaní, neboť i jim náleží právo na příznivé životní prostředí, jak vyplývá z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 4 As 149/20130. Nad rámec žaloby žalobci v replice uvedli, že vlivem stavby dojde též k zastínění, což též naruší právo žalobců na příznivé životní prostředí a uspokojivé životní podmínky.

K replice žalobců podala osoba zúčastněná na řízení dupliku. V ní v podstatě zopakovala svá tvrzení obsažená v dřívějším vyjádření. Nad jeho rámec osoba zúčastněná na řízení uvedla, že tvrzení žalobců týkající se zastínění je novým žalobním bodem, který je nepřipustný (s ohledem na zásadu koncentrace, kterou je ovládáno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu).

Ve věci samé rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas, žalovaný výslovně, žalobci konkludentně (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Účastenství ve stavebním řízení vymezuje ustanovení § 109 stavebního zákona po zpřesnění učiněném k 1.1.2013.

Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak; žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1 cit. ustanovení (citovaného ve větě před středníkem), tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží.

Nejprve se soud zabýval včasností podané žaloby. Stavební zákon žádnou speciální lhůtu nestanoví, proto se pro podání žaloby užije (obecná) dvouměsíční lhůta stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s. Žaloba byla podána osobně dne 17. 4. 2013, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 3. 2013. Z uvedeného tak vyplývá, že i kdyby bylo napadené rozhodnutí žalobcům doručeno dnem jeho vydání, dvouměsíční lhůta pro podání žaloby byla zachována. Soud tak dospěl k názoru, že podaná žaloba je včasná. Pro úplnost soud uvádí, že skutečnost, že žaloba byla podána na podatelnu jiného pracoviště městského soudu (v Praze, ul. Spálená), než je pracoviště městského soudu v Praze v ulici Hybernské, nemá na její řádné a včasné podání vliv.

Dále se soud zabýval aktivní legitimací žalobců.

V prvé řadě je nutno uvést, že žalobce a) je společenstvím vlastníků jednotek (dále „SVJ“). Přes rozdíly se interpretace účastenství SVJ ve stavebním řízení, v daném případě žalobci a) svědčí postavení účastníka stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona již jen pro jeho spoluvlastnictví sousedního pozemku, tedy pozemku parc. č. 178/1, k.ú. Michle, obec Praha, zapsané na LV č. 1971. Soud tak dospěl k názoru, že žalobce a) byl účastníkem stavebního řízení.

K samotné aktivní legitimaci žalobců a) až c) městský soud uvádí, že jako účastníci stavebního řízení jsou aktivně legitimováni k podání žaloby podle § 65 s. ř. s.

Otázkou, zda jsou i právnické osoby nositeli práva na příznivé (zdravé) životní prostředí se české soudy zabývaly opakovaně a opakovaně docházely k názoru, že toto právo přísluší pouze osobám fyzickým (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998 sp. zn. I. ÚS 282/97, anebo rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004 č.j. 7 A 139/2001-67). Soud si je vědom skutečnosti, že v nedávné době se soudní praxe (nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014 sp.zn. I. ÚS 59/14 a na něj navazující stanovisko rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 8. 2014 č.j. 1 As 176/2012-130) do jisté míry odklonila od dřívější interpretace v tom smyslu, že právo na životní prostředí může za určitých podmínek svědčit i některým právnickým osobám. Podle Ústavního soudu i NSS právo na příznivé životní prostředí svědčí pouze občanským sdružením (spolkům), jejichž hlavním účelem podle stanov je ochrana přírody a krajiny. V případě jiných právnických osob pak je třeba vždy s ohledem na okolnosti případu zvažovat, zda jim právo na příznivé životní prostředí svědčí či nikoli.

V každém případě pak právnickým osobám typu SVJ svědčí aktivní legitimace k podání správní žaloby tehdy, když se dovolávají ochrany svých hmotných práv včetně

dostatečně kvalitních podmínek pro bydlení, byť se tato hmotná práva dotýkají i právní sféry jednotlivých vlastníků jednotek (rozsudek NSS ze dne 31.3.2014 č.j. 4 As 149/2013-31).

V projednávaném případě je pak další žalobce – žalobce b) obchodní společností, jejímž předmětem podnikání je nájem bytů a nebytových prostor. Obdobná situace je u žalobce c), jehož předmětem činnosti je kromě pronájmu bytů a nebytových prostor též správa a provoz bytového fondu a hospodaření s majetkem družstva. Žalobkyně d) je aktivně legitimována k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí a je i nositelkou práva na příznivé životní prostředí.

Dále se soud zabýval námitkami žalobců týkajícími se porušení jejich procesních práv, konkrétně námitkou, že žalobcům a) až c) byla upřena jejich procesní práva tím, že nebyly brány v potaz jejich námitky popsané v dopise ze dne 1. 11. 2012.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 3. 10. 2012 bylo na úřední desce stavebního úřadu vyvěšeno oznámení o zahájení stavebního řízení s tím, že účastníci řízení mohou uplatnit své námitky ve lhůtě 15 dní ode dne doručení tohoto oznámení. S ohledem na § 25 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu pak uplynula lhůta pro podání námitek dne 2. 11. 2012. Dopis ze dne 1. 11. 2012 sepsaný zmocněncem mimo jiné žalobců a) až c) byl podán na poštu téhož dne, tedy včas [§ 40 odst. 1 písm. d) správního řádu]. Tento dopis neobsahoval plné moci prokazující oprávnění zmocněnce k zastupování žalobců a) až c); ten byl stavebním úřadem vyzván k doplnění předmětných plných mocí. To zmocněnec také učinil přípisem ze dne 14. 11. 2012. Plné moci opravňující zmocněnce k zastupování dalších účastníků ve stavebním řízení byly uděleny dne 13., resp. 14. 11. 2012.

Soud tak dospěl k závěru, že při odeslání námitek (dne 2. 11. 2012) zmocněnec nebyl oprávněn k zastupování žalobců a) až c), resp. toto své oprávnění předloženými dokumenty neprokázal; své oprávnění zastupovat prokázal až ode dne 13., resp. 14. 11. 2012. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že zmocněncem žalobců byla právě žalobkyně d), která byla též účastnicí stavebního řízení, neboť z předmětného dopisu je zřejmé, že žalobkyně d) zde vystupuje pouze z pozice zmocněnce; o tom svědčí i skutečnost, že žalobkyně tyto námitky nepodala též jménem svým, pouze jménem osob, které zastupovala. Správní orgán by nepochybil, kdyby se těmito námitkami vůbec nezabýval (viz zdůvodnění jeho postupu na str. 10 prvostupňového rozhodnutí).

Současně nelze přehlédnout skutečnost, že ačkoli stavební orgán nebyl povinen se námitkami uvedenými v dopise ze dne 1. 11. 2012 zabývat, ve skutečnosti se jimi zabýval, a to na str. 11-13 prvostupňového rozhodnutí. V daném případě tak nelze přisvědčit žalobcům, že stavební úřad zkrátil jejich procesní práva, neboť naopak přiznal žalobcům více práv, než která jim náležela, když se s předmětnými námitkami vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí.

Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou týkající se zkrácení na právech na příznivé životní prostředí a právu na zajištění pohody bydlení.

S ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám žalobců, resp. účastníků stavebního řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, nepřihlíží. Posouzení návrhu (stavby) především z hlediska péče o životní prostředí je pak úkolem stavebního úřadu podle § 90 písm. e) stavebního zákona, případně podle § 91 stavebního zákona; tedy v rámci územního řízení. Ze své činnosti je přitom soudu známo

(a žaloba to ostatně i potvrzuje, když opakovaně uvádí, že tato tvrzení byla namítána již v rámci územního rozhodnutí), že námitky týkající se porušení práva na příznivé životní prostředí a práva na zajištění pohody bydlení (s ohledem především na údajné nadlimitní zatížení prostředí) byly vznášeny již v rámci územního řízení. Soud tak dospěl k závěru, že námitky ve stavebním řízení týkající se porušení práva na životní prostředí byly v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřípustné a jako takové je shledal nedůvodnými.

Nicméně pro úplnost soud uvádí, že i v případě, pokud by tyto soud neshledal podle § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřípustnými, ani pak by tyto námitky nebyly důvodnými. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný ke svému rozhodnutí shromáždil řadu podkladů, z nichž je patrné, že se otázkou vlivu stavby na životní prostředí pečlivě a podrobně zabýval. Podklady, z nichž žalovaný, resp. stavební úřad vycházel, jsou přitom úplné a přesvědčivé.

Na tomto místě lze poukázat zejména na závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 2. 2013, č.j. 4985/2013-3/OZV-6.2.2013 (dále jen „*stanovisko Ministerstva zdravotnictví*“). Z tohoto stanoviska je zjevné, že se Ministerstvo zdravotnictví podrobně zabývalo jak akustickou studií (včetně údajů, ze kterých její zpracovatel vycházel), tak posudkem k ní předloženým žalobci v rámci stavebního řízení (str. 5-6 stanoviska Ministerstva zdravotnictví), tak i ostatními vlivy stavby na životní prostředí (str. 3-4 stanoviska Ministerstva zdravotnictví). Po zhodnocení všech aspektů dospělo Ministerstvo zdravotnictví k závěru, že Hygienická stanice hlavního města Prahy postupovala při vydání závazného stanoviska ze dne 17. 8. 2012, č.j. HSHMP 35686/2012-SI/944 (dále též „*stanovisko Hygienické stanice*“), správně a toto závazné stanovisko potvrdilo.

Je přitom třeba upozornit na fakt, že v souladu s § 77, 82 odst. 2 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve spojení s § 50 odst. 4 správního řádu bylo závazné stanovisko Hygienické stanice pro stavební úřad závazné. V souladu s § 149 odst. 4 správního řádu pak žalovaný byl v rámci odvolacího řízení povinen vyžádat si od nadřízeného správního orgánu (Ministerstva zdravotnictví) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, což také učinil. Žalobci na podporu svého tvrzení, že žalovaný byl povinen závazné stanovisko (věcně) přezkoumat, citují rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 88/2008-301. Avšak v tomto rozsudku je uvedeno, že „*Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v pravomoci stavebního úřadu není stanoviska dotčených orgánů státní správy přezkoumávat. Stavební úřad je stanoviskem vázán.*“ Žalobci citovaný závěr se pak vztahuje na situaci, kdy je k danému záměru vydáno více závazných stanovisek a správní orgán pak musí své rozhodnutí „vybalancovat“ tak, aby vyhověl všem těmto závazným stanoviskům. Popřípadě na situaci, kdy i závazné stanovisko musí mít určité kvality, zejména musí být přezkoumatelné. Žalobci však svoji žalobní námitku směřují jinak – tedy do snahy žalovaného přivést do pozice, kdy by závazným stanoviskem vlastně nebyl reálně vůbec vázán a mohl si učinit o dané problematice závěr sám (závazné stanovisko by tedy bylo pouze jakýmsi poradním hlasem). Tento výklad žalobců je však mylný. Soud se proto zcela ztotožňuje ze závěrem žalovaného uvedeným na str. 6 napadeného rozhodnutí, podle kterého „*obecně platí, že je na dotčených orgánech, aby posoudily, zda navrhovaná stavba svým umístěním a prováděním ve svém okolí nezhoršuje životní prostředí ve stavbách a v okolí jejich dosahu nad přípustnou míru či nikoli.*“ Lze tak shrnout, že stavební úřad, resp. žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když vycházel z obsahu závazného stanoviska, resp. jeho potvrzení.

Rovněž z věcného hlediska tak není ani první, ani druhá žalobní námitka důvodná.

Jen pro úplnost soud podotýká, že, jak bylo popsáno výše, námitky žalobců a) až c) uvedené v dopise ze dne 1. 11. 2012, týkající se porušení „jejich“ práva na životní prostředí, byly podány osobou k tomu neoprávněnou; k těmto námitkám tak nemělo být v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona přihlédnuto také z tohoto důvodu. Zároveň platí, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a návrhům uplatněným až v odvolání přihlédne jen tehdy, nemohl-li tyto skutečnosti či důkazy účastník uplatnit dříve. Kdyby stavební úřad postupoval v souladu se zákonem a k námitkám uplatněným osobou k tomu neoprávněnou nepřihlédl, žalobci by tyto námitky nemohli uvést do odvolání (a posléze je uplatnit u soudu). Pokud by tak soud podané žalobě vyhověl, porušil by tím nejen zásadu ochrany práv třetích osob (osoby zúčastněné na řízení), ale navíc by tím přiznal žalobcům více práv, než jim náleží, a to právě na úkor této osoby zúčastněné na řízení, což je nemyslitelné.

Ke třetí žalobní námitce soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 5 a 6) do detailů upřesňuje, jakým způsobem je v technické části projektu stavby zabezpečeno dopravní napojení objektu. Soud dospěl k závěru, že podmínka stanovená ve stavebním povolení není nepřezkoumatelná, neboť je z ní zřejmé, v čem spočívá (v zajištění toho, aby byla stávající zástavba v ulici Jihlavská zasažena škodlivými vlivy, zejména dopravou směřující z objektu a do objektu, co nejméně). Zároveň s ohledem ke zvolenému technickému řešení stavby (vystavení limitovaného počtu karet, díky nimž bude možno vjíždět a vyjíždět z ulice Jihlavská), je umožněno splnění této podmínky zjistit ještě před vydáním kolaudačního souhlasu.

Co se týče souladu stavby s čl. 10 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“), touto se zabýval dotčený orgán – odbor životního prostředí a dopravy Magistrátu hlavního města Prahy v závazném stanovisku ze dne 10. 8. 2012, č.j. P4/024793/12/OŽPAD/ZUZA/Stan. Toto závazné stanovisko přitom splňuje všechny zákonné požadavky, je úplné, srozumitelné a logické. Součástí tohoto stanoviska jsou přitom i podmínky, které žalobce musí splnit; tyto stavební úřad převzal do stavebního povolení. Soudu není zřejmé, jak na základě tohoto stanoviska žalobci došli k závěru, že stavba nesplňuje podmínky čl. 10 OTPP, neboť v textu tohoto stanoviska je několikrát uvedeno, že stanovisko je kladné (souhlasné). Pokud by měl dotčený orgán za to, že nejsou splněny podmínky pro vydání souhlasného stanoviska, vydal by stanovisko nesouhlasné. Tato žalobní námitka tak zcela zjevně také není důvodná.

Námitkou žalobců týkající se zastínění se soud nezabýval, neboť tato byla poprvé uplatněna až v replice žalobců ze dne 6. 8. 2013, tedy opožděně.

Městský soud si je vědom skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného, které potvrdilo územní rozhodnutí ze dne 17.10.2011 č.j. P4/105107/11/OST/JARY, v jehož návaznosti podkladem bylo koneckonců vydáno prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí, bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29.8.2014 č.j. 8 A 113/2012-151 zrušeno. Jak vyplývá z kolaudačního souhlasu vydaného Úřadem městské části Praha 4 dne 21.5.2015 pod č.j. P4/064206/15/OST/SMID a soudu zaslaného tímto úřadem přípisem ze dne 25.5.2015, na základě výše uvedeného rozhodnutí soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2012 (potvrzující územní rozhodnutí) vydal žalovaný dne 30.9.2014 pod č.j. MHMP 1332078/2014 nové rozhodnutí, kterým bylo územní rozhodnutí opět potvrzeno. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti rovněž známo, že i toto nové rozhodnutí, opětovně potvrzující rozhodnutí o umístění stavby „Administrativní centrum Kačerov“, se stalo předmětem nového, dosud neskončeného soudního přezkumu. Soud je však v souladu

s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí, jež je předmětem tohoto přezkumného řízení, bylo předmětné územní rozhodnutí pravomocné a působilo tak zamýšlené právní následky. Soud má za to, že posuzování správnosti a zákonnosti stavebního povolení je odlišné od předmětu posuzování v územním řízení a že ani zrušení územního rozhodnutí nemá či nemusí mít za následek automatické rušení stavebního povolení jen z tohoto důvodu.

Pokud jde o žalobce c), pak má soud za to, že žalobce dostatečně nevysvětlil s ohledem na svou polohu, resp. umístění svého domu na druhé straně dálnice, v čem se žalobní výtky dotýkají jeho práv a zájmů, resp. v čem měl být zkrácen na svých právech; tím neunesl své břemeno tvrzení (i důkazní) k této skutečnosti. Žalobní body všech žalobců jsou podány značně obecně, aniž by specifikovaly konkrétní zkrácení práv a právních zájmů jednotlivých žalobců, které se nepochybně, logicky musí lišit, jde-li např. o právnickou či fyzickou osobu, jde-li o právnickou osobu, která je vlastníkem či jen správcem, byť ten (SVJ) má určitý spoluvlastnický podíl, který ho procesně aktivně legitimuje. Soud má za to, že příčinou toho je jejich zopakování z řízení územního (včetně přezkumného). Míra precizace žalobních bodů, kterou nelze zaměňovat s jejich rozsáhlostí a která významně ovlivnila i toto řízení, pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (viz rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78). Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobci nebyli v řízení úspěšní a žalovaný, který měl v řízení úspěch, důvodně nevynaložil žádné procesní náklady (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení městský soud neuložil v řízení žádnou povinnost, náhradu nákladů řízení jim v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník (osoba zúčastněná na řízení) dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu